

Europejska Konwencja Kulturalna

Sporządzona w Paryżu dnia 19 grudnia 1954 r.

Dz. U. z dnia 12 lutego 1990 r., nr 8, poz. 44

Rządy, sygnatariusze niniejszej konwencji, będące członkami Rady Europy,

uważając, że celem Rady Europy jest osiągnięcie większej jedności jej członków, aby między innymi chronić i realizować ideały i zasady, które stanowią ich wspólne dziedzictwo;

uważając, że osiągnięcie tego celu byłoby ułatwione przez lepsze wzajemne zrozumienie między narodami Europy;

uważając, że dla tych celów pożądane jest nie tylko zawieranie dwustronnych umów kulturalnych pomiędzy członkami Rady, lecz również prowadzenie polityki wspólnych działań mających na celu ochronę i popieranie rozwoju kultury europejskiej;

podjąwszy postanowienie o zawarciu ogólnej Europejskiej konwencji kulturalnej, która ma na celu popieranie wśród obywateli wszystkich krajów członkowskich i innych państw europejskich, które zechcą przystąpić do tej konwencji, studiów nad językami, historią i cywilizacją innych narodów oraz cywilizacji wspólnej dla nich wszystkich;

uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1

Każda z Umawiających się Stron podejmie odpowiednie kroki w celu ochrony i popierania rozwoju jej narodowego wkładu do wspólnego dziedzictwa kulturalnego Europy.

Artykuł 2

Każda z Umawiających się Stron w miarę możliwości będzie:

- a) zachęcać swych obywateli do studiów nad językami, historią i cywilizacją innych Umawiających się Stron oraz udostępni środki tym Stronom w celu popierania tych studiów na jej terytorium oraz
- b) czynić starania w celu popierania studiów nad jej językiem lub językami, historią i cywilizacją na terytorium innych Umawiających się Stron oraz udostępni środki obywatelom tych Stron, umożliwiające im prowadzenie takich studiów na jej terytorium.

Artykuł 3

Umawiające się Strony będą się wzajemnie konsultować w ramach Rady Europy, aby podejmować zgodne działania w zakresie popierania działalności kulturalnej, będącej przedmiotem ogólnoeuropejskiego zainteresowania.

Artykuł 4

Każda z Umawiających się Stron będzie, w miarę możliwości, ułatwiać poruszanie się i wymianę osób oraz obiektów o wartości kulturalnej, aby umożliwić realizację art. 2 i 3.

Artykuł 5

Każda z Umawiających się Stron uzna obiekty o europejskiej wartości kulturalnej znajdujące się w jej dyspozycji za integralne części wspólnego dziedzictwa kulturalnego Europy, podejmie odpowiednie kroki dla ich ochrony i zapewni do nich właściwy dostęp.

Artykuł 6

1. Propozycje na temat stosowania postanowień niniejszej konwencji oraz kwestie dotyczące jej interpretacji będą rozważane podczas posiedzeń Komitetu Ekspertów Kulturalnych Rady Europy.
2. Państwo nie będące członkiem Rady Europy, które przystąpiło do niniejszej konwencji zgodnie z postanowieniami ust. 4 art. 9, może wyznaczyć swego przedstawiciela lub przedstawicieli w celu uczestniczenia w posiedzeniach, o których mowa w poprzednim ustępie.
3. Wnioski ustalone na posiedzeniach, o których mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu, będą przedłożone w formie zaleceń Komitetowi Ministrów Rady Europy, o ile nie będą to decyzje pozostające w kompetencji Komitetu Ekspertów Kulturalnych w sprawach o charakterze administracyjnym, które nie pociągają za sobą dodatkowych wydatków.
4. Sekretarz Generalny Rady Europy poinformuje członków Rady i Rząd każdego Państwa, które przystąpiło do niniejszej konwencji, o istotnych dla nich decyzjach, które mogą być podjęte przez Komitet Ministrów lub Komitet Ekspertów Kulturalnych.
5. Każda z Umawiających się Stron powiadomi we właściwym trybie Sekretarza Generalnego Rady Europy o podjętym przez nią działaniu w celu zastosowania postanowień niniejszej konwencji zgodnie z decyzjami podjętymi przez Komitet Ministrów lub Komitet Ekspertów Kulturalnych.
6. Jeśli niektóre propozycje dotyczące zastosowania niniejszej konwencji spotykają się z zainteresowaniem jedynie ograniczonej liczby Umawiających się Stron, to mogą być one dalej rozpatrywane zgodnie z postanowieniami artykułu 7, pod warunkiem że ich wykonywanie nie pociągnie za sobą wydatków ponoszonych przez Radę Europy.

Artykuł 7

Jeżeli dla realizacji celów niniejszej konwencji dwie lub więcej Umawiających się Stron zechce zorganizować inne posiedzenia w siedzibie Rady Europy niż określone w ust. 1 art. 6, Sekretarz Generalny Rady udzieli im żądanej pomocy administracyjnej.

Artykuł 8

Żadne postanowienie niniejszej konwencji nie będzie miało wpływu na:

- a) postanowienia istniejącej dwustronnej konwencji kulturalnej, podpisanej przez którąkolwiek z Umawiających się Stron, ani nie będzie stanowić przeciwwskazania do zawarcia takiej konwencji przez te Strony;
- b) obowiązek podporządkowania się osób prawom i przepisom obowiązującym na terytorium każdej z Umawiających się Stron, dotyczących wjazdu, pobytu i wyjazdu obcokrajowców.

Artykuł 9

1. Niniejsza konwencja będzie otwarta do podpisu dla członków Rady Europy. Będzie ona ratyfikowana, a dokumenty ratyfikacyjne zostaną złożone u Sekretarza Generalnego Rady Europy.
2. Po złożeniu dokumentów ratyfikacyjnych przez trzy Rządy będące sygnatariuszami niniejszej konwencji, będzie ona obowiązywać w stosunkach pomiędzy tymi Rządami.
3. W wypadku Rządu sygnatariusza niniejszej konwencji, który ją będzie ratyfikował w następnej kolejności, wejdzie ona w życie w dniu złożenia jego dokumentu ratyfikacyjnego.
4. Komitet Ministrów Rady Europy może podjąć w drodze głosowania jednomyślną decyzję o zaproszeniu - na zasadach i warunkach, jakie uzna za stosowne - dowolnego państwa europejskiego nie będącego członkiem Rady do przystąpienia do niniejszej konwencji. Państwo, które otrzyma takie zaproszenie, może przystąpić do konwencji po złożeniu dokumentu przystąpienia u Sekretarza Generalnego Rady Europy. Przystąpienie będzie się liczyć od daty przyjęcia tego dokumentu.
5. Sekretarz Generalny Rady Europy powiadomi wszystkich członków Rady Europy oraz każde przystępujące państwo o złożeniu wszystkich dokumentów ratyfikacyjnych i dokumentów przystąpienia.

Artykuł 10

Każda z Umawiających się Stron może określić terytoria, na których postanowienia niniejszej konwencji będzie się stosować, po zwróceniu się do Sekretarza Generalnego Rady Europy z oświadczeniem podanym następnie przez niego do wiadomości wszystkich pozostałych Umawiających się Stron.

Artykuł 11

1. Każda z Umawiających się Stron może wypowiedzieć niniejszą konwencję w dowolnym czasie po upływie pięciu lat od jej wejścia w życie poprzez powiadomienie na piśmie wystosowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy, który poinformuje o tym pozostałe Strony.
2. Takie wypowiedzenie wejdzie w życie dla zainteresowanej Strony sześć miesięcy po dacie przyjęcia go przez Sekretarza Generalnego Rady Europy.

Na dowód czego, niżej podpisani, zaopatrzeni w odpowiednie pełnomocnictwa swoich rządów, podpisali niniejszą konwencję.

Sporządzono w Paryżu dnia 19 grudnia 1954 r. w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty mają jednakową moc prawną, w jednym egzemplarzu, który będzie przechowywany w archiwum Rady Europy. Sekretarz Generalny przekaze uwierzytelnione odpisy każdemu z Rządów sygnatariuszy i Rządów przystępujących.

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją w imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- Polska Rzeczpospolita Ludowa postanawia przystąpić do tej konwencji,
- będzie ona niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie dnia 16 października 1989 r.